

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Jurisprudența Română. *Inalta Curte de Casație și Justiție Secțiuni-Unite.* Pensiuni de Stat. — Funcționar. — Act de devotament. — (Casa Generală de Pensiuni cu Maria Tretinescu).

Inalta Curte de Casație și Justiție S. II-a. — Execuție silită. — Contestație. — Competința Tribunalului de Notariat. (S. Vogel cu G. Todicescu și alții).

Curtea de Apel din București S. V-a. Faliment. — Firmă comercială. — Acte de comerț. — Comerciant. — Calitate. (B.-Altalion cu Dr. Gheorghian)

Tribunalul Ilfov S. III-a civ. cor. — Vânzare. — Imobil. — Păstrarea denumirii sub care era cunoscut. (Ion Villacrosse cu Societatea „Arly“).

Judecătoria Ocolului II Urban București. — Imprumut. Obiect imprumutat aparținând altei persoane de cât creditorul. (Florea Popescu-Moșoia cu Cezar Ionescu și O Beceanu).

Jurisprudența Străină. Transport de mărfuri. — Automobil. Cu nota D-lui D. Cotrutz.

Recenzie. — Bibliografie.

Rugăm mult pe Domnii abonați din provincie, cari nu au achitat încasatorului nostru, costul abonamentului, să aibă în vedere cheltuielile pe cari le necesită apariția revistei și să binevoiască a ne trimite acest cost prin mandat poștal, pe adresa revistei Str. Jules Michelet No. 15.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 7 Iunie 1934

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Casa Generală de Pensiuni cu Maria V. Tretinescu

PENSIUNI DE STAT. — FUNCȚIONAR MORT ÎN URMA UNUI ACT DE DEVOTAMENT. — Aprecierii suverane a instanței de fond. — ART. 12 LITERA D DIN LEGEA GENERALĂ DE PENSIUNI.

Instanțele de fond sunt suverane pentru ca să aprecieze dacă moartea unui funcționar este datorită unui act de devotament prin expunerea vieții în interesul public, deoarece nici legea de pensiuni nici regulamentul ei, nu definesc și nu determină condițiunile constitutive și necesare pentru existența actului de devotament, ca Înalta Curte de Casație, să aibă criteriul fixat, după care să cenzureze această calificare.

No. 21. — Respins recursul făcut de Casa Generală de Pensiuni în contra deciziunii cu No. 247 din 1923 a Curții de Conturi S. I, în proces cu Maria V. Tretinescu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față:

Având în vedere deciziunea atacată, din care re-

zultă că intimata Maria V. Tretinescu, cerând înscrierea sa la pensie pe urma decedatului ei soț, Comisia pentru stabilirea acestor drepturi prin decizia din 20 Decembrie 1932, făcând aplicațiunea dispozițiilor art. 12, litera d, legea generală de pensiuni, a recunoscut numitei pensiunea prevăzută de acest text de lege;

Că, în urma apelului introdus de Casa Generală de pensiuni în contra acestei deciziuni, Curtea de Conturi s. I-a, prin decizia nr. 247 din 1933, a respins ca nefondat acest apel;

Că, pentru a decide astfel, Curtea de Conturi, constată în fapt că defunctul soț al recurente, fost avocat al Municipiului București, pe când se afla în concediu de odihnă formal la Râmnicu-Vâlcea, unde era în cura medicilor, fiind bolnav de aortită cronică și miocardită, a fost chemat la serviciu pentru a susține un proces al Municipiului; că, dând urmare acestei invitațiuni, a plecat la București, însă, pe drum a încetat din viață în stația Piatra-Olt;

Că, mai constată Curtea de Conturi, deși, după cum rezultă din certificatele medicale prezentate, medici îi impuseră soțului recurente evitarea oricărui efort, sau deplasări, căci ele puteau să-i fie fatale, față cu natura maladiei de care suferea dânsul, a trecut peste aceste recomandări și a executat ordinul primit;

Că, motivează instanța de fond, defunctul V. Tretinescu, în situația în care se afla, putea să nu dea urmare acestui ordin, ci să trimită serviciului de care depindea un raport însoțit de certificat medical; că, însă, nefăcând aceasta, ci plecând la datorie și expunându-și astfel viața în interesul public, faptul său constituie un act de devotament bine calificat, care dă urmașilor săi dreptul la cota de pensiuni recunoscută de prima instanță;

Având în vedere că, în contra acestei deciziuni, introducându-se recurs de Casa Geueală de pensiuni. s'a formulat un singur motiv de casare, asupra căruia neîntrunindu-se înaintea secției III-a numărul de voturi cerut de lege, nici la divergența ce a avut loc, judecarea acestui motiv a fost trimisă, conform art.

15 alin. final legea organică a înaltei Curți, înaintea Secțiunilor Unite.

Văzând motivul de casare astfel formulat:

Violarea art. 12, litera *d*, combinat cu art. 17 din legea generală de pensii din 1925 și art. 25, 36 și 37 din regulamentul aceleiași legi.

Având în vedere că art. 12 litera *d*, din legea generală de pensii dispune că în cazurile riguros constatate, când infirmitatea, care face pe funcționar neapt pentru orice fel de muncă, deci și moartea lui este urmarea unui accident întâmplat în serviciu, sau a unui act de devotament prin expunerea vieții în interesul public, dânsul sau urmașii săi au dreptul la pensiuina excepțională prevăzută în acest text de lege;

Considerând că prin aceste dispozițiuni, a căror aplicațiune a făcut-o în speță. Curtea de Conturi, legiuitorul nu definește actul de devotament, nu determină condițiunile constitutive și necesare pentru existența lui și nici nu precizează prin exemple, cum face prin art. 2 din legea contenciosului administrativ, în ce privește actele de guvernământ, care ar fi cazurile în care aflându-se un funcționar, el ar putea fi considerat că a făcut un act de devotament;

Că, nici regulamentul legii nu aduce vre-o definiție a actului de devotament, nu fixează caracterele lui și nu face vre-o enumerare a acestui fel de acte, căci art. 37 care dezvoltă principiile legii, ca și art. 17 și 36, la care art. 37 se raportă, nu cuprind nici o dispoziție în acest sens;

Că, art. 37 din regulament, ca și art. 12, litera *d* din lege, fixează numai condițiunile pentru constatarea lui și împrejurările în cari un act de devotament să fie săvârșit și care sunt; să fie riguros constatat și să aibă loc în serviciu și prin expunerea vieții funcționarului în interesul public;

Considerând că legea nedefinind actul de devotament, Curtea de casație nu are fixat criteriul după care să cenzureze această calificare, care nu se poate face decât în raport cu prevederile legii; că, de aici urmează că legiuitorul a lăsat la suverana apreciere a instanțelor de fond caracterizarea și calificarea acestor acte pentru fiecare caz în parte;

Considerând că, deși certificatele medicale produse pe cari Curtea de Conturi s'a întemeiat, nu arată cauza afecțiunilor de cari suferea defunctul soț al intimitei, ele însă precizează că acele afecțiuni îi puteau fi fatale, în caz de eforturi sau deplasări și deci fixează consencințele ce le-ar fi avut pentru defunct, neexecutarea prescripțiunilor medicale și ca atare din cuprinsul acestor certificate, instanța de fond a putut deduce, fără denaturare, ci în virtutea dreptului său suveran de interpretare, că decesul soțului intimitei a fost consecința eforturilor făcute de el cu deplasarea la București;

Că, dar, soluția instanței de fond întemeindu-se pe o constatare de fapt, făcută fără denaturarea probelor cauzei, motivul de casare și recursul sunt nefondate.

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 25 Septembrie 1934

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

S. Vogel cu G. Todicescu, D. Cohn și alții

EXECUȚIE SILITĂ. — CONTESTAȚIE. — COMPETINȚA TRIBUNALULUI DE NOTARIAT. — ART. 400 ȘI 530 PR. CIVILĂ.

Din dispozițiunile art. 400 și următorii proc. civilă, din complexul dispozițiunilor referitoare la contestațiile asupra execuțiunei silite, precum și din însăși rațiunea înființării Tribunalului de Notariat sau de executare, rezultă că această instanță, care a autentificat actul și a ordonat executarea lui, este competente să judece și contestațiile la care dă naștere aducerea lui la îndeplinire, cu condițiunea însă, ca atari contestații să nu se refere de cât la viciile de formă ale titlului, la exigibilitatea lui, la greșita lui investire cu formula executorie și nelegalitatea actelor săvârșite cu ocazia executării, iar nu și la motive de fond cari pun în discuție existența, validitatea însăși a creanței ce se execută, asemenea chestiuni având a fi soluționate de instanța de drept comun pe cale de acțiune principală.

No. 789. — Admis, după divergența, recursul făcut de către S. Vogel în contra deciziunei cu No. 447/933 a Curței de Apel din București S. III-a în proces cu G. Todicescu, D. Cohn și alții. S'au ascultat D-nii avocați E. Dendrino în susținerea recursului și A. Bentoiu în combateri. D-l Procuror A. Căpățână în concluziuni pentru admiterea recursului.

Curtea Deliberând,

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că la 11 Aprilie 1932, S. Vogel, creditor ipotecar al lui A. Ruber, pentru suma de 2.000.000 lei, în baza actului de ipotecă autentificat și înscris la Trib. Covurlui în Decembrie 1931, cerând și obținând de la Trib. Ilfov S. Notariat îndeplinirea formalităților pentru scoaterea în vânzare a imobilelor ipotocate, situate în Galați, — creditorii chirografari înt. col. G. Todicescu, D. Cohn, S. Goldenberg, Max Pinsler B. Solomon și Max Goldenberg au făcut contestație contra acestei urmăriri, iar creditorii chirografari I. Galanter, Carol Segal și Miron Kramer au făcut intervenție la contestația de mai sus, toți aceștia cerind în principal desființarea urmăririi începută de Vogel, pe motiv că actul de ipotecă este simulat, făcut în fraudă lor, iar în subsidiar au cerut suspendarea urmăririi până la definitivă soluționare a acțiunei ce-au introdus la Trib. Ilfov S. IV-a pe calea dreptului comun, pentru anularea actului de ipotecă pus în executare.

Că, după ce prin jurnalul din 9 Martie 1933 Trib. de Not. a decis că această contestație este admisibilă, conf. art. 530 al. 1 proc. civ. a admis-o în fond prin sentința cu No. 676 din 12 Iulie 1933 prin care, constatând că actul de ipotecă este fictiv, l-a anulat.

Că, în contra acestei sentințe creditorul ipotecar făcând apel, pe motiv că Trib. de Notariat este ne-

competent atât a judeca o contestație bazată pe însăși existența titlului, cât și a admite suspendarea urmăririi până la tranșarea acțiunii în anulare, introdusă pe calea dreptului comun, iar intimații contestatori cerând în principal respingerea apelului, iar în subsidiar, în caz că instanța de apel ar decide că Trib. de Notariat nu ar avea căderea de a judeca o contestație bazată pe motivul de mai sus, suspendarea urmăririi până la definitivă judecare a acțiunii introdusă pe calea dreptului comun, Curtea de Apel din București S. III-a prin deciziunea cu No. 447 din 13 Decembrie 1933 a respins apelul ca nefondat.

Că, în contra acestei deciziuni S. Vogel a făcut recurs la Înalta Curte, în sprijinul căruia a formulat mai multe motive de casare, prin primul motiv susținând ca și înaintea instanțelor de fond, că Trib. de Not. nu era competente a judeca o atare contestație.

Având în vedere că la termenul de 22 Mai 1934 această secțiune a constatat că s'a ivit divergență asupra chestiunii de-a se ști dacă Trib. de Notariat (de executare) poate să judece contestația îndreptată contra unei urmăriri imobiliare atunci când prin aceea contestație se invocă motive de fond relative la existența sau validitatea titlului ce se execută.

Considerând că din art. 400 urm. proc. civ. din complexul disp. referitoare la contestațiile asupra execuțiunii silită, precum și din însăși rațiunea înființării instanțelor de notariat sau de execuțiune, rezultă principiul că Trib. de Notariat sau de execuțiune, care a autentificat un act și a ordonat executarea lui este competente a judeca și contestațiile la care dă naștere aducerea lui la îndeplinire, cu condițiunea însă, ca atare contestații să nu se refere decât la viciile de formă ale titlului, la exigibilitatea lui, la greșita lui investire cu formulă executorie și nelegalitatea actelor săvârșite cu ocazia executării, iar nu și la motive de fond care pun în discuțiune existența, validitatea însăși a creanței ce se execută, asemenea chestiuni având a fi soluționate de instanța de drept comun pe cale de acțiune principală.

Considerând că dacă prin art. 530 proc. civ. se dispune în al. 1 că „dacă prin contestație se cere desființarea urmăririi pentru nulitatea titlului pe baza căruia se urmărește, Tribunalul va judeca temeinicia acestei contestații”, legiuitorul nu a înțeles să aducă o derogare principiului general de mai sus și să dea în competența tribunalului de urmărire, judecarea tuturor contestațiilor bazate pe orice motive de nulitate a titlului, chiar pe motive de fond, care se referă la existența, la validitatea însăși a titlului ce se execută, deoarece art. 530 nu trebuie luat și interpretat singur, de sine stătător, ci împreună cu textele referitoare la contestațiile la executarea silită, așa că în legătură cu aceste texte dispoz. art. 530 al. 1 nu poate fi interpretată decât în sensul că Trib. de urmărire nu poate judeca decât temeinicia contestațiilor bazate pe nulitățile de formă ale titlului după cum s'a arătat mai sus,

Că, a decide altfel, ar însemna pe de o parte ca instanța de urmărire să fie transformată într-o instanță ordinară de judecată, care să țină în loc executarea, contra voinței exprimate a legiuitorului, de a înlătura pe cât posibil, piedicile puse creditorilor în realizarea cât mai grabnică a drepturilor lor, iar pe de altă parte ca chestiunile de fond să fie sustrate regulilor de drept comun și judecate după o procedură excepțională, ceea ce iarăși nu se poate presupune a fi fost intențiunea legiuitorului.

Că așa fiind și întrucât în speță contestația făcută de creditorii chirografari este referitoare la însăși existența actului de ipotecă pus în executare, conf. celor mai sus expuse Trib. de Not. nu era competent a judeca o atare contestație.

Că dar recursul este întemeiat din acest punct de vedere și el urmează să fie admis, fără a mai fi necesară și discutarea de către completul obișnuit a celorlalte motive de casare, casându-se decizia atacată, cu trimitere la aceeași Curte de apel.

Pentru aceste motive casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA V-a

Audiența de la 6 Octombrie 1933

Președenția D-lui Alexandru Costin, președinte

B. Aftalion și alții cu Doctor Gh. Gheorghian

FALIMENT. — SOCIETATE ÎN NUME COLECTIV. — ASOCIAT. — DACĂ POATE FI CONSIDERAT CA FIIND PERSONAL COMERCIANT. — ART. 7 ȘI 867 COD. COM.

FIRMĂ COMERCIALĂ. — DACĂ PRIN SIMPLUL FAPT AL ÎNSCRIERII SE CAPĂȚĂ CALITATEA DE COMERCIANT. — ART. 7 COD. COM.

FAPTE DE COMERȚ. — CUMPĂRARE ȘI REVINDERE DE PRODUCTE SAU MĂRFURI. — INTENȚIA DE SPECULĂ. — ART. 3 COD. COM.

COMERCIANT. — CALITATE. — FAPTE DE COMERȚ. — CARACTER PROFESIONAL. — ART. 7 COD. COM.

1° Din faptul că societățile comerciale sunt cuprinse în enumerarea făcută de art. 7 cod. com. a celor ce au calitatea de comerciant, nu poate rezulta că și asociații cari fac parte dintr-o societate în nume colectiv, au această calitate, numai pentru că au intrat în compunerea unei asemenea societăți, deoarece ei nu exercită comerțul în nume personal ci numai ca asociați în limitele întreprinderii sociale; iar dacă potrivit art. 867 cod. com. falimentul unei societăți în nume colectiv atrage și falimentul soților cu răspundere nelimitată, de aci nu se poate deduce că legiuitorul a înțeles a'i privi și pe dânsii tot ca comercianți, deoarece prin acest text de lege nu se face de cât aplicarea principiului răspunderii nelimitate a asociațiilor, care reclamă și declararea în stare de faliment a acestora în caz de faliment a societății.

2° Din simplul fapt numai al înscrierii unei firme comerciale nu se poate trage dovada calității de comerciant a celui ce a făcut o asemenea înscriere, dacă în fapt nu se constată și exercițiul efectiv al actelor de comerț.

3° Pentru ca o cumpărare de produse sau

mărfuri, să fie considerată ca fapt de comerț în sensul art. 3 cod. com. nu este suficientă simpla vindere ulterioară a produselor sau mărfurilor cumpărate, ci mai trebuie ca cumpărarea în momentul când a avut loc, să fi fost făcută cu scopul de speculă, adică cu intenția de a realiza prin vindere un profit personal.

4° Potrivit art. 7 cod. com. fiind comercianți, cei cari fac fapte de comerț, având comerțul ca o profesiune obicinuită, urmează că dacă o persoană a făcut câte-va acte de comerț izolate, fără nici o legătură între ele, nu poate căpăta calitatea de comerciant, deoarece acestor acte le lipsește caracterul profesional, pe care nu l' pot avea de cât printr'un exercițiu obicinuit și în scop de a-și trage din ele mijloacele de existență.

No. 133. — Respins apelul făcut de către B. Aftalion și Avram Weiss în contra sentinței comerciale cu No. 725/932 a Tribunalului Ilfov S. I. comercială.

Curtea,

Asupra apelurilor de față făcute de către B. Aftalion și Avram Weiss în contra Sentinței cu No. 725/932 a Tribunalului Ilfov Secția I Comercială, prin care s'a respins atât acțiunea intentată de către reclamantul B. Aftalion, cât și cererile de intervențiune făcute de Bernard Kaufmann, Leo Zaltzmann și Avram Weiss pentru declararea în stare de faliment a lui Dr. Gh. Gheorgaian.

Având în vedere actele de la dosar, susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că înaintea primei instanțe, pârâțul Dr. Gh. Gheorghian s'a opus la admiterea acțiunii pe considerațiunea că D-sa nefiind comerciant în sensul legii, nu poate fi declarat în stare de faliment.

Având în vedere că față de această opunere a pârâtului, reclamantul și intervenienții au invocat o serie de fapte din cari pretindeau că se evidențiază că pârâțul a făcut comerțul de cinematograf și exploatarea de filme, comerțul de lemne, comerțul de moară și comerțul de vinuri, fapte cari conferindu-i calitatea de comerciant, îl fac susceptibil de a fi declarat în stare de faliment.

Având în vedere că Tribunalul examinând aceste fapte constată că ele nu sunt de natură a conferi pârâtului calitatea de comerciant, și că în tot cazul, fiind fapte izolate de comerț nu pot să ducă la concluzia că pârâțul a avut comerțul ca o profesiune obicinuită, pentru a putea fi considerat comerciant și a fi declarat în stare de faliment.

În contra acestei sentințe a făcut apelul de față reclamantul B. Aftalion și intervenientul Avram Weiss.

Având în vedere că înaintea Curței, apelanții au invocat aceleași fapte, pe cari s'au întemeiat și la prima instanță, pentru a dovedi calitatea de comerciant a pârâtului, cerând în subsidiar și chemarea la interogator a intimatului, precum și un supliment de martori, pentru a dovedi o serie de alte acte de comerț făcute de către Doctorul Gheorghian, în afară

de cele pe cari le-a arătat în fața Tribunalului și Curței.

Având în vedere că astfel prezentându-se procesul în fața acestei instanțe, urmează că în virtutea principiului devolutiv al apelului, Curtea să examineze din nou faptele invocate de apelanți și probele administrate în dovedirea lor spre a vedea dacă intimatul Doctor Gheorghian a făcut faptele de comerț și a avut comerțul ca o profesiune obicinuită.

Având în vedere că în ce privește primul fapt de comerț atribuit Doctorului Gheorghian și anume exploatarea de cinematograf și comerțul cu filme, apelanții arată: că soția pârâtului avea un teren în Bulevardul Elisabeta No. 12, pe care pentru a-l pune în valoare a convenit cu Moni Alcalay, ca aceasta să construiască un cinematograf care să-i rămână D-sale, în schimb Moni Alcalay avea dreptul să-l exploateze 15 ani; că la 1927 Alcalay spre a-și complecta capitalul necesar formează o societate în nume colectiv cu M. Ștefănescu și Albert Moscuna cu capitalul căruia se construiește cinematograful; că mai târziu, din cauza unor neînțelegeri, M Ștefănescu i-și vinde drepturile sale lui Moni Alcalay; că numai de formă însă figurează acesta ca cumpărător, căci dânsul dând o declarație Doctorului Gheorghian în care arată că nu are nici un drept asupra părților cumpărate de la M. Ștefănescu cari aparțin fără nici o restricție Doctorului Gheorghian; că apoi la 15 Mai 1929 Doctorul Gheorghian cumpără și drepturile lui Alcalay și Moscuna rămând singur proprietar al exploatarei.

Având în vedere că, susțin apelanții, întrucât, din aceste fapte rezultă că Doctorul Gheorghian a intrat într-o Societate în nume colectiv, pentru o exploatare de cinematograf, rezultă în același timp că a dobândit prin aceasta și calitatea de comerciant.

Având în vedere că din contractul de societate în nume colectiv, autentificat la No. 3169/927 de Tribunalul Ilfov Secția Notariat, rezultă lămurit că cinematograful „Odeon” construit pe proprietatea soției pârâtului, a fost exploatat de o societate în nume colectiv din care făcea parte Moni Alcalay, Mihail Ștefănescu și Albert Moscuna;

Că chiar dacă după cum susțin apelanții, Mihail Ștefănescu-Grivița ar fi cedat partea sa socială, nu lui Alcalay, ci Doctorului Gheorghian, încă prin acest fapt, intimatul nu a putut dobândi calitatea de comerciant, ca persoană distinctă de societate.

Considerând că într'adevăr, dacă societățile comerciale sunt cuprinse în enumerarea făcută de art. 7 cod. comercial, a celor ce au calitatea de comerciant, de aci nu urmează că și asociații cari fac parte dintr-o societate în nume colectiv, au această calitate, numai prin simplu fapt că au intrat în compunerea unei asemenea societăți, deoarece ei nu exercită comerțul în nume personal ci numai ca asociați în limitele întreprinderii sociale; iar din dispozițiunile art. 867 cod. com., potrivit cărora falimentul unei societăți în nume colectiv atrage și falimentul soților cu răspundere nelimitată, nu se poate desprinde concluzia

că legiuitorul a înțeles a-și privi și pe dâșii ca comercianți, întrucât prin acest text de lege, nu se face decât aplicarea principiului răspunderii nelimitate a asociaților, principiu care reclama și declararea în stare de faliment a acestora în caz de faliment a societății.

Având în vedere că susținerea apelanților, cum că, independent de chestiunea dacă un component al unei societăți în nume colectiv este sau nu comerciant ca și însăși societatea, în speță se constată că Doctorul Gheorghian a dobândit personal după data de 5 Mai 1929 calitatea de comerciant, întrucât la acea dată a cumpărat și părțile celorlalți asociați rămânând singur proprietar al exploatarei.

Având în vedere că pentru a dovedi aceasta, apelanții au prezentat în instanță un act sub semnătura privată intitulat „Convenție” în care se arată că Moni Alcalay și Albert Moscuna vând drepturile lor lui Dr. Gheorghian.

Având în vedere că acest act nu poate face pentru Curte dovada voită de apelanți, întrucât actul prezentat nu poate fi considerat decât ca un simplu proiect, care nu a avut nici-o urmă, deoarece din actul de tranzacție din 30 Ianuarie 1930 și intervenit între societatea în nume colectiv „Moni Alcalay și M. Ștefănescu” cu eblema „Teatrul Cinematograf Odeon”, Moni Alcalay personal, Albert Moscuna și Mathilda Doctor Gheorghian, se arată că societatea „Odeon” e aceea care a exploatat cinematograful, cu aceeași denumire până la 15 August 1929, în compunerea Moni Alcalay S. Moscuna și M. Ștefănescu, când clădirea a fost închiriată societății în comandită simplă „Regal Film”, or nu se poate pretinde de apelanți că la 15 Mai 1929, Moni Alcalay și Albert Moscuna au vândut drepturile lor Doctorului Gheorghian, când posterior în actul de tranzacție din 1930 se vede figurând Moni Alcalay și Albert Moscuna ca proprietari ai exploatării cinematografice „Odeon” și se arată că în această compunere și sub această denumire societatea a exploatat cinematograful până la 15 August 1929.

Că deci rezultă lămurit că convenția cu data de 5 Mai 1929, invocată de apelanți, nu a fost decât un simplu proiect care nu a mai luat ființă, astfel că pe baza ei nu se poate susține ca Doctorul Gheorghian a avut cândva singur această exploatare cinematografică, pentru ca prin această să i se imprime calitatea de comerciant.

Având în vedere că cu privire la comerțul de filme ce i se atribue Doctorului Gheorghian, apelanții susțin că acesta la 12 Iulie 1928, a dat procură avocatului Rappaport de a trata pentru sine și în numele său orice afaceri cu Societatea „Fox Film” din Berlin; că 13 August 1928 Doctorul Gheorghian personal, prin procuratorul Rappaport s’a alăturat lui Rhein și Heidelberg, făcând un contract cu Fox Film Corporation, prin care această societate le asigură licența exclusivă pentru România de a închiria, exploată comercializa și reproduce un anumit număr de filme; că filmele au fost expediate și reprezentate în execu-

țarea acestui contract, pe numele Doctorului Gheorghian; că mai târziu societatea Fox-Film prin Heidelberg și Rhein componenții săi subînchiriază spre exploatare societății „Astra-Cinematografică” din Sibiu filmele producția Casei Fox-Film; că în toate aceste operațiuni Doctorul Gheorghian apărând și lucrând personal, calitatea lui de comerciant nu mai poate fi tăgăduită.

Având în vedere că din memoriu depus de către Heidelberg și Eugen Rhein în acțiunea intentată contra lor pentru declarare în stare de faliment rezultă că aceștia în urma achiziționării monopolului producției „Fox-Film” Corporation New-York, casă mondială care încă nu vându-se filme în România, au constituit în București o societate în nume colectiv „Fox-Rom”;

Că în același memoriu, numiții arată mai departe că întrucât achiziționarea filmelor și încheierea contractului definitiv, necesitau noi sume de bani, s’au adresat Doctorului Gheorghian cu ajutorul girului căruia au obținut de la Banca Fessler suma de lei 2.250.000, iar pentru garantarea Doctorului Gheorghian au încheiat contractul din 31 Iulie 1928.

Având în vedere că în acest act — scrisoarea autentică din 31 Iulie 1928 adresată de Heidelberg și Rhein către Doctorul Gheorghian — se cuprinde textual; „Este convenit între noi că pentru garantarea Dv., contractele și toate convențiunile privitoare la această afacere ce se vor încheia cu „Fox-Film” Berlin să fie făcute pe numele nostru prin procuratorul D-v D-l Silvio Rappaport” iar mai departe: „Pentru girul și ajutorul ce ne-ai acordat am convenit să vă acordăm o participație de 25% din beneficiul net ce se va realiza din exploatarea ce se va încheia în numele D-v cu societatea Fox-Film din Berlin”.

Că în legătură cu aceste acte, privite fiind, atât procura dată de către Doctorul Gheorghian lui Silvio Rappaport, cât și contractul din 13 August 1928 de „Fox-Film” Corporation New-York în care figurează și Doctorul Gheorghian alături de Heidelberg și Rhein, numai poate reeși, așa după cum pretind reclamanții, că Doctorul Gheorghian a făcut personal comerțul de filme, deoarece după cum se degaje din actele mai sus examinate, nu d-se era dobânditorul filmelor, ci societatea Fox-Film ai cărei componenți erau numai Ladislau Heidelberg și Eugen Rhein, iar dacă tot în contractul din 13 August 1928 se prevede că „toate transporturile vor fi adresate D-lui Dr. Gheorghian” această clauză nu poate să apară decât ca o măsură pentru garantarea acestuia de sumele ce le avansa și de garanția ce o lua pentru Heidelberg și Rhein componenții firmei „Fox-Rom”.

Că tot în scopul garantării împrumutului acordat acestei firme s’a făcut și contractul de locațiune a filmelor primite de la Fox-Film, cu societatea „Astra Cinematografică” din Sibiu, în care se prevede că Heidelberg și Rhein cesionează lui Gheorghian o cotă de 40% din încasările brute.

Având în vedere că față de toate aceste acte și

de interpretarea care s'a impus din examinarea lor, depozitiile martorilor Moni Alcalay și avocat Tatușescu, la cari s'au referit apelanții, nu pot aduce nici-o dovadă contrară, fiindcă depoziția primului martor este desmințită de actele de mai sus, iar cea făcută de avocatul Tatușescu, când cu privire la contractul încheiat cu Astra-Cinematografică, arată că Doctorul Gheorghian avea un reprezentant în persoana lui Marcel Cohn, nu este concludentă, întrucât s'a arătat mai sus că prin acel contract cesionându-se Doctorului Gheorghian o cotă de 40% din încasările brute, este explicabilă prezența reprezentantului Doctorului Gheorghian.

Că tot deasemenea și pentru aceleași motive nic declaratiile celorlalți martori și anume M. Ștefănescu Albert Moscuna și avocat Conduratu nu aduc nimic din care să se poată trage concluzia, contrară celei ce s'a desprins din examinarea actelor de mai sus, în sensul că Doctorul Gheorghian ar fi făcut personaj comerțul de filme și exploatare de cinematograf.

Că astfel fiind, primul motiv de apel este nefondat și urmează a fi respins.

Având în vedere că al doilea fapt de comerț pe care apelanții îl atribue intimatului Doctor Gheorghian este comerțul de lemne și pentru a proba aceasta, produc un certificat al Tribunalului Ilfov Secția I Comercială în care se atestă că Doctorul Gheorghian personal, și-a înscris firma cu emblema „Bălăneasa” pentru comerțul de păduri și pentru comerțul și industria lemnului, mai produc un certificat al C. F. R. în care se arată că firma „Bălăneasa” a vândut 30.000 Kgr. lemne de foc sub numele Dr. Gheorghian, care a semnat oferta și invoacă depoziția martorului Ettinger care afirmă că a cumpărat de la Doctorul Gheorghian 1500 vagoane lemne.

Considerând că, în drept, numai din simplul fapt al înscrierii unei firme comerciale, nu se poate trage dovada calității de comerciant, dacă în fapt nu se constată și exercițiul efectiv al actelor de comerț.

Că deci Curtea, nu poate admite ca dovadă făcută în ce privește calitatea de comerciant a intimatului, simplul fapt al înscrierii firmei pentru comerțul de lemne, astfel că urmează a examina dacă din celelalte dovezi produse, rezultă că doctorul Gheorghian în mod efectiv a exercitat acest comerț.

Având în vedere că se constată că într'adevăr în Martie 1928 Doctorul Gheorghian și-a înscris Firma cu emblema „Bălăneasa”, însă după 20 zile, la 15 Aprilie 1927, se autentifică actul constitutiv al unei societăți anonime tot cu emblema „Bălăneasa” și în care se arată că pădurea și moșia Bălăneasa era o proprietate în indiviziune pe care coproprietarii ei o aduc ca aport social, iar Doctorul Gheorghian aduce ca aport social suma de lei 30.000 și firma sa individuală înscrisă sub emblema „Bălăneasa”.

Că de aci rezultă clar, că Doctorul Gheorghian nu a putut face persoana el singur comerțul de lemne, numai în intervalul de la data când a înscris firma individuală și până la constituirea societății anonime

„Bălăneasa” — 20 de zile numai! — când nici lemnele din pădure nici exploatarea pădurei nu-i aparțineau lui ci coproprietarilor care o aduceau ca aport social în societatea anonimă pe care o constituiau.

Că, din contră, de aci apare foarte plauzabilă apărarea intimatului, în sensul că prin înscrierea firmei individuale sub denumirea „Bălăneasa” a urmărit numai câștigarea cu un moment mai devreme a acelei embleme, pe care s'o poată mai târziu folosi societatea anonimă a cărei constituire se pregătea.

Având în vedere că în ce privește certificatul CFR, el nu poate aduce nici-o altă dovadă, întrucât expedierile s'au făcut de către societatea „Bălăneasa” devenită după cum s'a arătat mai sus la 15 Aprilie 1927, proprietara emblemei, iar nu de către Doctorul Gheorghian personal ca comerciant.

Având în vedere că în ce privește vânzarea celei 1500 vagoane lemne, făcută de către Doctorul Gheorghian lui H. O. Ettinger, se constată că la 23 Decembrie 1926 George Pisău împrumutându-se de la Zissu Fessler cu suma de 6.800.000 lei, îi constituie gaj cantitatea de 4.500 vagoane lemne de foc; că la 1 August 1927 Zissu Fessler cedează Doctorului Gheorghian, toate drepturile cuprinse în actul de împrumut garantat cu gajul de mai sus; că la data de 1 Martie 1929 debitorul Pisău confirmă Doctorului Gheorghian, devenit creditor al său în baza actului de ceziune, că-l autoriză să vândă din cantitatea de lemne gajată o cantitate de 2000 vagoane; că la data de 11 Aprilie 1929 în urma acestei convențiuni, Doctorul Gheorghian în calitate de creditor gagist al lui Pisău vinde printr'un agent de bursă lui H. Ettinger cantitatea de 1500 vagoane lemne de foc.

Având în vedere că în asemenea condițiuni această vânzare de gaj, nu poate constitui un act comercial ci un simplu act de executare.

Că deci din toată această examinare a actelor și faptelor petrecute, nu rezultă că Doctorul Gheorghian a făcut comerțul de lemne, pe care apelanții caută să i-l atribue, astfel că și acest de a doilea motiv de apel urmează a fi respins ca nefondat.

Având în vedere că al treilea fapt de comerț apelanții susțin că l'a făcut Doctorul Gheorghian este comerțul de morărit.

Având în vedere că în dovedirea acestui fapt de comerț apelanții arată că la 29 Iulie 1928 Doctorul Gheorghian a cumpărat un loc în suprafață de 6 1/2 Ha cu o moară pe el împreună cu alte 7 1/2 Ha loc de pășune, pe prețul de 1.250.000 lei, or, susțin apelanții, acest preț nu putea fi pentru cele 13 1/2 Ha de pământ, ci pentru moară, ceea ce face să se prezume că moara nu era destinată a măcina numai produsele celor 13 Ha, ci chiar pentru exercițiul unui adevărat comerț de morărit.

Având în vedere că pentru a întări aceste prezumțiuni, apelanții se referă la depozitiile unor martori audiați la Primăria comunei Crâmpoia, cari arată că Doctorul Gheorghian cumpăra mereu grâu și porumb

pe care îl măcina, vânzând apoi produsul măcinatului, și cer audierea lor sub prestare de jurământ înaintea Curței, dacă depoziția lor astfel cum a fost luată la Primărie nu ar face credință.

Având în vedere că prezumția trasă de apelanți din faptul că prețul plătit de Doctorul Gheorghian pentru cele 13 1/2 Ha. teren cu moară construită pe el, face să rezulte intenția acestuia de a achiziționa o moară pentru comerțul de morărit, nu este de natură a face convingerea Curței că Doctorul Gheorghian prin cumpărarea acestui teren chiar și numai în vederea moarei a înțeles să exercite comerțul de morărit.

Având în vedere că nici faptul că Doctorul Gheorghian a dat procură unui anume Pohrib de a-i administra averea sa din Crâmpoia nu poate impune ca dovedit că Dr. Gheorghian a exercitat comerțul de morărit printr-un prepus, deoarece însuși Pohrib recunoaște prin actul prezentat de chiar apelanți, că dânsul este cel care a făcut oarecari speculațiuni cu moara.

Având în vedere că în ce privește martorii audiați la Primărie și a căror audiere se cere din nou în fața Curței pentru a spune dacă Doctorul Gheorghian a cumpărat grâu și porumb pe care l-a măcinat, vânzând apoi măcinșul, Curtea găsește că este inutilă o nouă, audiere deoarece chiar dacă s'ar dovedi aceasta prin depuneri făcute sub prestare de jurământ, încă faptul nu este de natură a evidenția calitatea de comerciant a Doctorului Gheorghian, deoarece pentru aceasta nu este suficient să se probeze că intimatul ar fi cumpărat veri-cari cantități de grâu și porumb pentru măcinat, ci mai trebuia dovedit că Doctorul Gheorghian ar fi exercitat ca profesiune obicinuită comerțul de morărit, ceea ce nu numai că nu se dovedește și nu se cere a se dovedi, dar este chiar desmințit de celelalte fapte expuse în proces și cari arată că Doctorul Gheorghian ca având cu totul alte îndeletniciri.

Că deci, și cel de al treilea motiv de apel, prin care se susține că rău Tribunalul a refuzat a considera pe Doctorul Gheorghian ca făcând comerțul de moară este nefondat și cătă a fi respins de Curte.

Având în vedere că al patrulea și ultimul fapt de comerț pe care apelanții îl mai atribue Doctorului Gheorghian, este comerțul de vinuri.

Având în vedere că pentru a face dovadă că Doctorul Gheorghian a făcut un astfel de comerț, apelanții invoacă depunerile martorilor de la prima instanță, din care rezultă că Doctorul Gheorghian a cumpărat de la Finkelstein 900 vase de vin, precum și toată recolta viilor de la S. Mehedinți și Sinescu și că apoi acest vin l-a revândut societății Strugurele precum și unui anume Zager.

Considerând că pentru ca o cumpărare de produse sau marfă să fie considerată ca fapt de comerț în sensul art. 3 cod. com. nu este suficientă simpla vindere ulterioară a produselor sau mărfurilor cumpărate, ci trebuie ca cumpărarea în momentul când a avut loc, să fi fost făcută în scopul de speculă cu

intenția adică de a realiza prin vindere un profit personal.

Având în vedere că dacă din depunerile martorilor Mehedinți și Carol Pascal rezultă că într'adevăr Doctorul Gheorghian a cumpărat și chiar a revândut o anume cantitate de vinuri, tot un martor propus de apelanți și anume Gr. Gheorghiu Putna, care era delegatul Fabricii Bragadiru pentru cumpărare de vinuri, vine și deslușește rostul acestei operațiuni prin declarația sa în care spune categoric: „Numele Doctorului Gheorghian a fost amestecat în afacerea vinurilor de la Mehedinți și Finkelstein pentru că din „cauza unui diferent familiar și pentru a evita orice „disensiuni familiare a oprit vinul pe seama sa“. Iar mai departe: „Doctorul Gheorghian cumpără vinurile nu pentru a le revinde ci numai în calitate de „Administrator delegat al Fabricii Bragadiru“.

Și în fine: „Este adevărat că Doctorul Gheorghian „a vândut vin Societății Strugurele, dar aceasta pentru că nu avea ce să facă cu vinul pe care l-a „vândut în pagubă“.

Având în vedere că față cu aceste depoziții capătă consistență apărarea intimatului Gheorghian, când arată că întrucât vinul cumpărat de D-sa de la Mehedinți și Finkelstein pentru Fabrica Bragadiru, pentru care de altfel după cum cu acte dovedește că mai cumpărase și alte cantități de vinuri în urma însărcinării ce o avea ca administrator delegat al Societății Anonime Bragadiru, fiind găsit de experții fabricii că din punct de vedere calitativ nu e bun, și efuzat de a fi primit, a preluat asupra sa acest vin pentru a evita conflictul născut pe această chestie.

Că deci în asemenea împrejurări nu se poate susține serios că Doctorul Gheorghian a cumpărat vinu în scop de revindere pentru a realiza d-sa persona un câștig din această speculă ca să poată fi socotit că a făcut un act de comerț în înțelesul art. 3 cod. com.

Că astfel fiind și cel de al patrulea și ultimul motiv de apel este nefondat și urmează a fi respins.

Având în vedere că chiar dacă întreagă această serie de fapte ar constitui după cum susțin apelanții acte de comerț, încă ele nu pot conferi Doctorului Gheorghian calitatea de comerciant, pentru a fi declarat în stare de faliment, deoarece art. 7 din codul comercial prevede că sunt comercianți numai acei cari fac fapte de comerț având comerțul ca o profesiune obișnuită.

Că deci potrivit acestui text de lege dacă o persoană a făcut câte-va acte izolate de comerț, fără nici-o legătură între ele, nu poate fi considerată ca comerciant, deoarece, acestor acte le lipsește caracterul profesional, pe care nu'l pot căpăta decât printr'un exercițiu obișnuit, care să asigure mijloacele de existență în viață.

Având în vedere că în speță se dovedește și este necontestat de apelanți că Doctorul Gheorghian a exercitat profesiunea de medic, că a ocupat apoi câteva demnități publice ca consilier comunal, primar deputat și senator, că a condus în calitate de președinte al consiliului de administrație și ca administrator

delegat al Fabricii de bere „Bragadiru” Societate Anonimă.

Că în asemenea condițiuni nu se mai poate susține că Doctorul Gheorghian a făcut actele de comerț ce i se atribue de apelanți cu titlu profesional și în scopul de a-și trage din ele mijloacele de existență.

Că astfel fiind și din acest punct de vedere apelul de față urmează a fi respins.

Având în vedere că în subsidiar apelanții au cerut o probă suplimentară cu martori pe care s'o administreze înaintea acestei instanțe.

Având în vedere că înaintea primei instanțe apelanții au folosit deja dovada testimonială.

Că Doctorul Gheorghian nu a uzat de contra probă pentru ca astfel să se simtă nevoe ca printr-un supliment de martori să se combată în apel ceea ce ar fi supus martorii acestuia la prima instanță.

Că în asemenea condițiuni dovada cu martori cerută apare numai ca o temporizare a procesului fără a-i putea schimba soluțiunea.

Că chiar dacă prin martorii ce s'ar propune s'ar dovedi, după cum susțin apelanții, și alte acte de comerț făcute de Gheorghian în afară de cele patru cari au format obiectul discuției, și în acest caz proba ca martori este inutilă, deoarece după cum s'a arătat prin considerentele de mai sus, nu este suficient ca cineva să facă unele acte de comerț pentru a fi comerciant, ci mai trebuie ca ele să fie făcute cu titlu de profesiune obișnuită, ceea ce nu este în speță.

Având în vedere că cu privire la chemarea personală la interogator a intimatului Doctor Gheorghian această probă deasemenea nu-și poate avea utilitatea deoarece calitatea de comerciant nu poate rezulta din recunoașterea părții, ci numai din faptele ei, când se pot încadra în dispozițiunile art. 3 și 7 din cdl comercial.

Că de altfel Doctorul Gheorghian printr-o procură specială legalizată de autoritățile competente din Franța, a autorizat pe D-l avocat Gheorghe Petrovici ca să se prezinte înaintea acestei instanțe spre a răspunde în numele său că nu a făcut niciodată nici un fel de comerț.

Că deci pentru aceste considerațiuni, și probatoriile cerute în subsidiar de apelanți urmează a fi respinse.

Pentru aceste motive redactate de D-l Siliu Rădulescu, respinge.

Semnat: *Al. Costin, N. Racoviceanu, S. Rădulescu*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA III-a CIV. COR.

Audiența de la 22 Septembrie 1934

Președinția D-lui Henry Zamfirescu, Judecător

Ion Villacrosse cu Societatea Anonimă „Arly” și alții

VÂNZARE. — IMOBIL. — OBLIGAȚIUNEA IMPUSĂ PRIN ACTUL DE VÂNZARE DE A I SE PĂSTRA DENUMIREA SUB CARE ESTE CUNOSCUT. — SUB ACHIZITORII IMOBILULUI.

Dacă printr'un act de vânzare—cumpărare, s'a prevăzut ca cumpărătorii să fie obligați

a păstra denumirea sub care imobilul era cunoscut și se afla desemnat la data vânzării, sub achizitorii nu pot pretinde că ar fi liberi a-i schimba numele după cum voesc, sub cuvând că această obligațiune ar fi fost personală numai primilor achizitori, deoarece sub achizitorii neputând avea mai multe drepturi decât autori lor, obligațiunea luată de aceștia le este și lor opozabilă.

No. 1211. — Admisă acțiunea intentată de Ion Villacrosse în proces cu Societatea Anonimă „Arly”, Samy Almosnino, Florian Procopie Dumitrescu, Rebeca Buiu, Teodor Roller și Dr. I. Friedman Cămpina.

S'au ascultat D-nii avocați Em. Dendrinu pentru răclamant și D-nii avocați Bruno, Almosnino și E. Manolescu pentru pârâți.

Tribunalul,

Asupra acțiunii civile intentată de Ion Villacrosse, proprietar, domiciliat în București, Str. Vasile Lupu No. 41, prin petițiunea înreg. la No. 239/934, contra pârâților Societatea Anon. Romnă „Arly” cu sediul în București, Sos. Ștefan cel Mare No. 103, Samy Almosnino proprietar, domiciliat în București, str. Concordiei No. 6, Florian Procopie Dumitrescu, proprietar, dom. în Buc. Str. Gogu Cantacuzino No. 50, Rebeca Renée Buiu, dom. în Ploști, Str. Alex. II No. 4, în calitate de tutore legală a minorului său fiu Teodor Anton Roller, Marcel Buiu, dom. la aceeaș adresă, în calitate de cotutore al susziselui minor și Dr. I. Friedmann Cămpina, domiciliat în București, Strada Știrbey Vodă No. 76, în calitate de administrator legal al averii fiicei sale Ana Irène I. Friedmann Cămpina, pentru ca aceștia să fie obligați a-i plăti suma de lei 100.000. (una sută mii) drept despăgubire contractuală, cu procente legale și cheltueli de judecată.

Văzând actele și lucrările din dosar, concluziile orale și scrise ale părților, cum și ale d-lui locuitor de Procuror.

Având în vedere că în sprijinul acțiunii de față, numitul reclamant a susținut că prin actul de vânzare autentificat de acest Tribunal, Sec. Not. la No. 20638/919 și tr. la acelaș Tribunal la No. 9509/919, a vândut D-lor Alfred Hirschhorn și Bernard Spodhiem, imobilul din București Calea Victoriei No. 28, denumit Pasagiul „Villacrosse”, prin care act se prevede la punctul 12 obligația pentru cumpărător a păstra imobilului numele de Pasagiul „Villacrosse”, sub pedeapsă, în caz de neurmărire a-i plăti suma de lei 100.000. că în urmă acești cumpărători au vândut acest imobil pârâților din acțiunea de față carî făcând reparații la acest imobil i-au schimbat denumirea în aceea de „Pasagiul Central”, iar numele „Villacrosse” sub care acest imobil este cunoscut, figurează numai ca un fel de subtitlu al denumirii principale de „Pasagiul Central”, astfel că prin aceasta pârâții au călcat clauza din actul de vânzare și deci cere a i plăti despăgubirile convenite.

Având în vedere că în apărare pârâții au susținut că nu au schimbat numele pasagiului „Villacrose”, ci i-au adăugat numai specificarea de „Pasagiul Central Villacrose” și că în afară de aceasta ei nu pot fi acționați în justiție pentru acest fapt, deoarece obligațiunea de a menține numele Pasagiului fiind personală și convenită de primii achizitori ai imobilului, această obligațiune nu ar fi transmisibilă achizitorilor ulteriori.

Având în vedere că din contractul de vânzare-cumpărare intervenit între Ion Villacrose, ca vânzător și Bernardt Spodheim și Alfred Hirschhorn, în calitate de cumpărători, autentificat de acest Tribunal S. Not. la No. 10638/919, reese că cumpărătorii s’au obligat a păstra numele de „Pasagiul Villacrose” sub pedeapsă în caz de neurmărire de a plăti suma de Lei 100.000.

Având în vedere că actualii subachizitori nu po pretinde că ei ar fi liberi a schimba când voesc numele, întrucât aceasată obligațiune le este opozabilă ei neputând avea mai multe drepturi decât autorii lor; ori, neîndoios și stabilit este, că autorii nu ar fi avut acest drept — acesta în afară de orice discuțiune asupra întinderii aplicațiunei principii or transcripțiunei — chestiune străină speței.

Având în vedere că, astfel urmează a se cerceta a doua chestiune și anume dacă modificarea denumirii de „Pasagiul Villacrose” în „Pasagiul Central Villacrose”, poate fi considerată ca o schimbare susceptibilă în sensul convențiunei mai sus arătate, de a fi sancționată prin penalitate civilă, acolo hotărâtă

Având în vedere că dacă s’ar putea susține că întrucât s’a menținut și cu ocazia modificării numele de „Villacrose”, convențiunea ar fi fost respectată, totuși din examinarea reproducțiunei fotografice necontestată și recunoscută conformă cu realitate, depusă la dosar, reese că pârâții au desăvârșit o asemenea schimbare într’adevăr, din felul cum sunt așezate cuvintele, „Pasagiul Central” pe primul rând și Villacrose pe al doilea, dedesupt, din mărimea literilor cu care s’a scris „Pasagiul Central” și micimea celor care compun cuvântul „Villacrose” se vedește schimbarea reală și de fapt care s’a urmărit și făcut.

Având în vedere în afară de acesta că pârâții nu au reușit să stabilească că o complectare era necesară deoarece „Pasagiul Villacrose” este unul singur și nu avea nevoie să fie denumit „Central” spre deosebire de Pasagiul Villacrose „lateral”, — pasagiul alăturat având bine stabilit numele de „Pasagiul Macca”.

Că în fine, chiar dacă numele de „Villacrose” nu a fost complect înălăturat, încă păstrarea lui în forma arătată apare mai mult ca o abilitate, decât ca o dovadă a respectării obligațiunei de a l menține.

Că astfel fiind, acțiunea de față urmează a fi admisă în mod diviz față de toți pârâții.

Apreciind asupra cheltuelilor de judecată cerute

reclamant, le găsește întemeiate pentru suma de lei 1000 (una mie lei).

Pentru aceste motive admite.

Semnați: *Henri Zamfirescu, I. Stambulescu.*

JUDECATORIA OCOLULUI II URBAN BUCUREȘTI

Audiența de la 9 Octombrie 1934

Judecător I. Simionescu

Florea Popescu-Moșoaia cu Cezar Ionescu și O. Beceanu

IMPRUMUT. — OBIECT IMPRUMUTAT APARTINÂND ALTEI PERSOANE DE CÂT CREDITORUL.

Persoana care s’a recunoscut debitoare printr’un înscris, nu poate tăgădui obligațiunea sa, pe motiv că obiectul împrumutat a aparținut altei persoane, de cât aceleia față de care s’a obligat, de oare-ce din moment ce prestațiunea la care s’a obligat împrumutătorul este realizată, împrumutatul, conform regulilor cari guvernează materia raporturilor juridice mobiliare, este ținut la rândul său ca să-și îndeplinească obligația față de creditorul din contract, către care s’a obligat.

No. 2059. — Admisă acțiunea intentată de către Florea Popescu Moșoaia în proces cu avocat Cezar Ionescu și O. Beceanu.

Judecata !

Asupra acțiunei intentată de reclamantul Popescu Moșoaia domiciliat în str. Avrig 35, prin care chiamă în judecată pe Cesar Ionescu, avocat, domiciliat tot în București str. Visarion 22, și pe O. Beceanu pentru ca aceștia să fie condamnați solidar la plata sumei de 40.000 cu procente și cheltueli de judecată.

Având în vederea că din ctele originale și anume : actul de cesiune și scrisoarea din 14 Februarie 1933 coroborate cu interogatoriile părților adverse se constată că, pârâtul O. Beceanu prin actul de cesiune din 10 Iulie 1934 a cedat reclamantului Popescu Moșoaia creanța sa, în suma de 40.000 lei, prevăzută prin scrisoarea ce poartă data de 14 Februarie 1933 și pe care urma să o încaseze dela pârâtul Cezar Ionescu în termen de 18 luni dela data când Cezar Ionescu putea obține încasarea din recipisa cu No. 69049/933 dela Casa de Depuneri și Consemnațiuni, încasare care au avut loc la 22 Februarie 1933; că la data 22 August 1934, adică exact 18 luni, Cezar Ionescu refuzând plata creanței sale și neconformându-se obligațiunei luate prin scrisoarea din 14 Februarie 1933, reclamantul în calitate sa de cesionar a intentat acțiunea față de Cesar Ionescu iar pe O. Beceanu introducându-l ca garant al actului de cesiune.

Considerând că față de susținerile, concluziunile și actele produse de reclamant, pârâtul Cesar Ionescu obiectează că acțiunea de față este neîntemeiată și nu datorează cedentului O. Beceanu suma pretinsă, de oare ce scrisoarea, act de împrumut

cu data de 14 Februarie 1933, semnată de dânsul și care ar putea constitui o dovadă în susținerea reclamațiunii sumei de 40.000 lei este un act juridic fără justă cauză reală; că această sumă nu i-a fost transmisă de O. Beceanu cum se prevede prin acea scrisoare și dacă încasarea ei a avut loc, aceasta nu s'a făcut sub titlul de împrumut dela O. Beceanu, ci sub un alt titlu și dela altă persoană și în condițiunile următoare; Petre Balaci avea de primit dala Ministerul Instrucțiunii o creanță în suma de 166667 lei, creanța pe care în anul 1931 a cedat-o lui D. Beceanu; ulterior Cesar Ionescu, în virtutea deciziunii cu Nr. 2282 din 1932 a Curței de Apel Buc. s. II, devine creditorul lui Petre Balaci pentru suma de 3.500 000 și în baza acestei creanțe cu ordonanța No. 25751 obține poprirea aceleiași creanțe a lui Petre Balaci de la Ministerul Instrucțiunii, creanță, care cum s'a arătat mai sus, fusese cedată lui Dr. Beceanu: că în vederea unei încasări mai lesnicioasă, Dr. D. Beceanu prin mandatarul său O. Beceanu în fața Trib. Ilfov sec. notariat prin jurnalul cu No. 3775 convine cu Cesar Ionescu ca, acesta din suma de 166667 lei depusă sub recipisa No. 69049 de la Casa de Depuneri, să încaseze suma de 40 000, în contul poprirei față de Petre Balaci și nu în contul actului de împrumut prevăzut prin scrisoarea din 14 Februarie 1933; fapt care face să se evedenteze că scrisoarea menționată este un act lipsit de o cauză reală, și ca atare pretențiunile întemeiate pe acest act să fie nejustificate; invocând de asemenea în sprijinul său, pentru a evidenția aceeași lipsă de cauză reală, și faptul că, prin aceeași scrisoare, prevăzându-se ca la ridicarea sumei de 40.000 să se dea și un accept de către Cesar Ionescu și cum mențiunea aceasta este ștearsă de către cedent, și ca atare, renunțându-se la acel accept pe care era obligat să-l dea Cesar Ionescu lui O. Beceanu, se poate vedea, cât de lipsită de cauză și neîntemeiată este acea scrisoare, nefiind executate nici una din condițiunile ei;

Față de susținerile de mai sus ale defendeurului Cesar Ionescu în speță, urmează a se vedea, dacă scrisoarea din 14 Februarie 1933, servind ca titlu de împrumut, în baza căruia reclamantul pretinde suma de 40.000 lei, este lipsită de cauză prin aceea că nenumerându-se suma în mâinile defendeurului Cesar Ionescu, actul de împrumut este fără efect juridic între părțile contractante și dacă suma de 40.000 încasată de defendeurul Cesar Ionescu este încasată, în virtutea actului de împrumut mai sus menționat, sau este încasată în baza altui titlu de creanță dintre alte părți și cu o destinație alta decât cea pretinsă de reclamant?

Considerând că din cuprinsul actului de împrumut se desprind trei aliniate; că în primul aliniat se precizează că, Cesar Ionescu avocat din București, a convenit să încaseze suma de 40.000 dela Ministerul Instrucțiunii Publice, din sumele ce se cuvin D-ului Beceanu în calitate de cesionar al lui Petre Balaci, iar în continuare, în al doilea aliniat, se adaugă că

suma de 40.000 lei, s'a primit dela D-sa, adică dela O. Beceanu către care este adresată scrisoarea din recipisa cu No. 69049/933, cu titlul de împrumut, obligându-se ca restituirea să o facă tot față de O. Beceanu, în termenul de 18 luni dela încasarea ei, termen care, având în vedere că suma s'a încasat la 22 Februarie 1933, a devenit exigibil la 22 August 1933; că ulterior scrisoarei din 14 Februarie 1934, la data de 20 Februarie 1933, între aceleași părți, adică între Cesar Ionescu de o parte și O. Beceanu de altă parte, intervine o convenție, ca o confirmare a convențiunii anterioare, înaintea Tribunalului Ilfov sec. notariat, o înțelegere, prin care aceștia, cer ca din suma de lei 166667 lei, coprinsă în recipisa Nr. 69049/933, să fie distribuită suma de 40.000 lui Cesar Ionescu iar restul lui Dr. D. Beceanu.

Considerând că, deși din cuprinsul menționatului jurnal al Trib. Ilfov reese că, defendeurul Cesar Ionescu s'a prezentat și încheiat convenția arătată mai sus în baza ordonanței de poprire cu No. 25751/932, luată asupra sumei de 500.000, ce se cuvenea, dela Ministerul Instrucțiunii, debitorilor N. Popescu Petre Balaci și Ecaterina Medigreceanu; că în urma acestei popri Ministerul Instrucțiunii Publice, prin adresa cu No. 23956/933, înaintează Tribunalului Ilfov recipisa Casei de Depuneri în suma de 166667 lei, și ca atare, înțelegerea dintre Cesar Ionescu și Dr. Beceanu ar avea aparența de a fi încheiată în fața Tribunalului între creditorii acelui debitor Petre Balaci, fiecare dintre creditori invocând titlurile respective de creanță, totuși, această aparență urmează a fi înlăturată față de situația reală, care a stat ca punct de plecare la încheierea înțelegerii dinaintea Tribunalului, prin aceea că, dacă se compară textul din primul aliniat al scrisoarei, cu cuprinsul tranzacției din fața Tribunalului se vede că sunt aceleași părți, iar condițiunile de obligarea părților sunt tot aceleași, ca cele prevăzute prin scrisoarea din 14 Februarie 1934, în primul aliniat; că, în înțelegerea care a avut loc ulterior, în fața Tribunalului, n'a intervenit nimic nou și incompatibil cu prima înțelegere, se vede și din aceea că, O. Beceanu, ca procurator al fratelui său D. Beceanu în fața Tribunalului, n'ar fi renunțat la orice pretențiuni bănești, ce ar mai fi putut avea în virtutea actului de cesiune față de Petre Balaci, dacă prin poprirea sumei de 40.000 lei ar fi fost păgubit de către Cesar Ionescu; iar în ce privește alegațiunile pârâtului Cesar Ionescu că, actul de cesiune al D-ului Beceanu, este un act similat și de complexență, făcut cu intenția de a sustrage dela urmărirea creditorilor averea lui Petre Balaci nu pot fi luate în considerație, ca nefiind dovedite și pârâtul Cesar Ionescu, nici nu a cerut să facă dovadă că, înțelegerea ulterioară, a fost făcută de scopul de a revoca prima înțelegere, ceea ce demonstrează că, înțelegerea din fața Tribunalului, nu numai că nu contrazice pe cea dintâiu, dar o confirmă.

Că față de cele mai sus arătate, rămâne a se vedea dacă, așa cum este în speță, obligația de a plăti

o sumă de bani unei alte persoane decât acele dela care derivă suma, este sau nu valabilă și ca atare, poate fi considerată ca având o justă cauză reală, după cum s'a arătat mai sus.

Considerând că pârâțul O. Beceanu în instanță a recunoscut că, personal n'a vărsat lui Cesar Ionescu sumele reclamate ci, aceste sume s'au ridicat, conform înțelegerii, dela Casa de Depuneri din recipisa cesionată D-rului Beceanu, totuși, luând de bază principiul juridic că, obiectul convențiunilor poate fi și un lucru eventual aparținând altuia și făcând aplicarea acestui principiu și în speța de față, adică la contractul unilateral al împrumutului, care este specificat prin scrisoarea din 14 Februarie 1933, vedem că, acest înscris este valabil, chiar dacă prin acesta se prevede că, din suma care a aparținut doctorului D. Beceanu dela P. Balaci prin actul de cesiune menționat în scrisoarea; pârâțul Cesar Ionescu a ridicat suma de 40.000, pe care o datorează mandatarului O. Beceanu cu titlu de împrumut, adică chiar dacă obiectul împrumutat a aparținut altei persoane decât cea la față de care s'a obligat, căci din moment ce prestațiunea la care s'a obligat împrumutatorul este realizată, împrumutatul conform regulilor care guvernează materia raporturilor juridice mobiliare, este ținut la rândul său, ca să-și îndeplinească obligația față de creditorul din contract, către care s'a obligat, fără a se avea în vedere interesul altor persoane străine contractului. Ca această interpretare este cea justă se poate deduce și din disp. art. 967 primul alineat care exprimă astfel: „Convențiunea este valabilă, cu toate că cauza nu este expresă” și ca o completare a acestui text urmează a fi sub înțeles și cuvintele: înscrisul care o constată convențiunea”, întrucât legiuitorul a înțeles să vorbească în acest alineat de probă convențiunei și nu de validitatea convențiunei.

Că prin această presumpțiune legală de cauză reală s'a voit ca, persoana care s'a recunoscut debitoare printr'un înscris și a căruia semnătură nu poate fi contestată, să nu poată tăgădui obligația sa, decât în cazul de eroare și cauza ilicită, ceea ce nu este cazul în speță, și întrucât debitorul Cesar Ionescu n'a cerut această probă contrarie, ci s'a mulțumit să arate ca banii i-au fost transmiși de alta persoană și nu de autorul reclamantului ceea ce, cum am arătat mai sus, constituie o alegațiune nedovedită și neconcludentă, presumpțiunea legală de cauză reală a scrisoarei din 14 Februarie, în virtutea textului de lege 467 c. c. fiind aplicabilă și în speță, acțiunea urmează a fi admisă.

Ca în ceea ce privește argumentul pârâțului că, întrucât ultimul alineat din scrisoare, referitor la acceptul pe care pârâțul Cesar Ionescu se obligase al da cedentului O. Beceanu la încasarea sumei, este șters de către posesorul acelei scrisorii, prin aceasta se evidențiază lipsa de seriozitate a scrisoarei; și această obiecțiune este neîntemeiată, deoarece în materie de convențiune prezumțiile nu pot avea loc, și în al

doilea rând, având în vedere la această obiecțiune, că reclamantul opune obiecțiunea că pârâțul Cesar Ionescu, dacă a crezut că scrisoarea este fără cauză reală, de ce a lăsat-o în mâna lui O. Beceanu, și nu a anulat-o expres, prin înțelegerea făcută înaintea Tribunalului; și ca atare și din acest punct de vedere, cât și pentru considerațiunile de mai sus, acțiunea fiind întemeiată, urmează a fi admisă cu cheltueli de judecată, apreciate la suma de 1000 lei.

Pentru aceste motive admite.

Semnăt: I. Simionescu.

JURISPRUDENȚA STRAINA

TRANSPORT DE MARFURI. — Comisionar de transport. Proprietarul mărfurilor. Mandatul de a expedia pe calea ferată. Alegerea tarifului.

Acela care însărcinează un comisionar de transport de a expedia pe calea ferată o marfă și nu specifică tariful sub care va trebui să călătorească expediția, nu va putea imputa mandatarului său de a fi pretins un tarif mai puțin avantajos decât acela a cărui aplicațiune el ar fi putut-o cere.

(CASS. CH. REQ. 21 janvier 1931; *Dalloz Hebd.* 1931, 147. *Recueil des Sommaires de la Jur. Française* 1931 Mai No. 5 pag. 551).

OBSERVAȚIE. — Atunci când destinatarul invoacă contractul de transport ca având o stipulațiune în favoarea sa el poate să se folosească de enuncierile scrisoarei de trăsură după cum însă aceasta poate să i se și opună (*Cass. Ch. Req.* 19 oct. 1891, *Dalloz P.* 93.1.9; *Cass. civ.* 31, janvier 1894, *Dalloz P.* 94.1.304; *Lyon Caen et Renault, Traité de droit cirm.* Tome II-ème No. 569).

Enuncierile cari trebuie să figureze în scrisoarea de trăsură, nu sunt toate sub sancțiunea nulității. Atunci când mențiunile puse pe scrisoarea de trăsură sunt neîndestulătoare, se poate recurge, spre a le completa, la celelalte moduri de probă ca și când ar lipsi complet și chiar la proba testimonială deoarece art. 1191 cod. civ. (art 1341 cod. civ. fr.) se știe că n'are aplicațiune în materia comercială (*Lyon Caen et Renault op. cit.* Tome II-ème No. 571; *Cass. civ.* 2 Mai 1854. *Dalloz P.* 54.1.253).

Comisionarii și întreprinzătorii de transport sunt ți-nuți la obligațiuni cari incumbă tot odata și mandatarilor și depozitarilor. Din neexecutarea obligațiunilor lor rezultă pentru dâșii o responsabilitate, care se apreciază după regulile mandatului salariat și a depozitului necesar.

D. Cotrutz

AUTOMOBIL. — 1. Obținerea permisului de conducere. Accident în timpul examenului. 2. Responsabilitatea civilă a patronului candidatului.

1. Examinatorul pus lângă mecanic în timpul examenului pentru obținerea permisului de conducere,

nu poate fi asimilat profesorului, sub direcțiunea căruia elevul este pus în timpul unei lecțiuni de conducere.

Prin urmare, acela care a cauzat răni prin imprudență în timp ce era examinat, nu poate fi privit ca neavând deplina sa independență și este astfel singur responsabil de accidentul pe care l-a cauzat.

2. Patronul este civil responsabil de dauna cauzată de prepusul său, care în serviciul său și din ordinul său, trecea examenul spre obținerea permisului de conducere.

(C. APPEL TOULOUSE 8 janvier 1931; *Dalloz Hébd.* 1931 pag. 126. *Récueil des Sommaires de la Jur. Française* 1931 Avri No. 4 pag. 387). 1

OBSERVAȚIE. — S'a decis de către Inalta Curte de Casație Franceză că elevul care ia o leecție de conducerea unui automobil, este pus sub direcțiunea profesorului, care devine în principiu penal responsabil de accidente cauzate de acest elev, a cărui responsabilitate nu poate rezulta decât dintr'o culpă comisă personal de dânsul (*Cass. crim.* 9 janvier 1930, *Dalloz Hébd.* 1930 pag. 118). Anterior Curtea de Apel din Paris decisese că un servitor neputând angaja responsabilitatea civilă a stăpânului său decât prin acte intrând în exercițiul funcțiunilor sale, servitorul care n'a fost angajat ca șofer dar în o altă calitate spre exemplu în aceea de fecior, nu angajează responsabilitatea stăpânului său, conducând un automobil și este astfel mai ales atunci când servitorul acesta a fost încredințat de către stăpânul său unui țiitor de garaj însărcinat de al învăța să conducă un automobil; că responsabilitatea civilă a accidentului incumbă deci nu stăpânului dar țiitorului garajului sub direcțiunea și supravegherea căruia exclusivă servitorul cauzator al accidentului, se găsea atunci (*C. Appel Paris* 16 mars 1920, *Dalloz P.* 1920,2,116). Suprema Curte Franceză a confirmat această importantă deciziune (*Cass. crim.* 24 juillet 1920, *Dalloz P.* 1921,1,30). Ulterior Casația Franceză s'a menținut la acest punct de vedere (*Cass. crim.* 25 nov. 1922, *Dalloz P.* 1924,1,175) asemenea și doctrina franceză modernă (*Henri Lalou.* De la responsabilité civile No. 587). În ce privește ultima parte a speței ce adnotăm a se vedea încă: *C. Appel Bordeaux* 30 mai 1929. (*Dalloz H.* 1929 pag 102).

D. Cotrutz

RECENZII

Eugen Petit și Const. Gr. Zotta; Ordonanțele Prezidențiale de Référé. 1934, ed. Adevărul 170 pag. 100 lei.

Reeditarea broșurei din 1922 a D-lor Petit și Trandafirescu, a cărei utilitate o vădise epuizarea primei

ediții în câteva săptămâni, — era de mult cerută.

O avem acum, mult completată atât din punct de vedere doctrinal (autorii au citat nu numai tratatele franceze și române de specialitate ci și studiile și adnotările apărute în revistele noastre) cât și jurisprudența publicată în ultimii zece ani și (ceea ce dă o și mai mare valoare practică lucrării) chiar și soluțiunile nepublicate în reviste ale Inaltei Curți, trecute pe dinaintea ochilor autorilor, unul consilier, celalt magistrat asistent al Supremei Instanțe, în materia refereului.

Capitole speciale sunt consacrate competenței, interesului, calității, urgenței, aparenței dreptului, neprejudecării fondului, daunelor cominatorii, procedurii, probelor, căilor de atac, executării, suspendării, autorității de lucru judecat și timbrului.

O bogată bibliografie și un index alfabetic minunțos măresc valoarea broșurei și o fac indispensabilă tuturor practicienilor.

Alex. Velescu

BIBLIOGRAFIE

A apărut :

Tratat de Drept Silvic Român

de

Dr. Gh. Nedici

Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție
Profesor la Școala Politehnică „Regele Carol II”

Const. Gr. C. Zotta

Magistrat asistent la Inalta Curte de Casație și Justiție
Profesor la Școala de Aplicație a Geniului

Această importantă și utilă lucrare, cuprinde expunerea teoretică și practică a codului silvic din 1910, precum și întreaga legislațiune silvică care i-a urmat. Note doctrinare, comentarii și directive jurisprudențiale, însoțesc dispozițiunile legislative din 1910, puse în acord și la zi, cu toată legislația materiei forestiere, ce a urmat codului silvic.

Cărți Juridice

Românești și Străine

la **Librăria Universală Alcalay & Co.**

Abonamente la Ziare și Reviste
juridice și literare.

Condițiuni avantajoase de plată la cărțile
juridice românești